

hold kunne føres igennem, naar som helst Tiden efter den høje Rigsdags Opfattelse vil være dertil.

Som Bilag 3 til Lovforslaget findes en Skrivelse fra Det statistiske Departement angaaende Udgifterne ved den her foreslaaede Ændring af Alderdomsforsørgelsesloven til en Lov om Aldersrente, men det er klart, at hvad Det statistiske Departement i saa Henseende kan oplyse, er overordentlig stærkt begrænset. Statistisk Departement indskrænker sig i Virkeligheden til at udtale, at hvis der tildeles det nuværende Antal alderdomsunderstøttede de i Lovforslaget foreslaaede faste Aldersrenter, vil dette medføre en samlet Udgift af ca. 30 Mill. Kr., hvoraf Halvparten vilde falde paa Staten. Dette er et Beløb, der ikke meget overskrider, hvad der for Tiden erlægges af Staten til Alderdomsunderstøttelsen. Det er de sidste Aars store Forhøjelser gennem Dyrtidstillæg, der medfører dette Forhold. Men det er klart, at dette Tal paa, hvad de nuværende alderdomsunderstøttedes Aldersrenter tilsammen vil andrage, ikke selv tilnærmelsesvis vil give Besked om, hvad Lovforslaget som Helhed vil koste, idet man er ganske ude af Stand til at undersøge, hvor mange der yderligere vil begære Aldersrente udover dem, der for Øjeblikket faar Alderdomsunderstøttelse. Det maa antages, at det vil blive saare mange, baade fordi Alderdomsunderstøttelsen forandres til en Ret, og dernæst fordi Adgangen til at have ikke ubetydelige Indtægter, de Beløb, jeg før har nævnt, vil udstrække denne Ret til mange, som ikke nu kan modtage Understøttelse. Hvor mange det bliver, kan ikke siges, men der anføres af Statistisk Departement et Tal, som jeg dog vil nævne. Af de 125 000 Mænd paa over 60 Aar, der findes her i Landet, var i 1916 kun 65 000 ansatte til Skat af en Indkomst paa 600 Kr. og derover. Af de resterende 60 000, der var ansatte til under 600 Kr. i Indtægt, nød kun 30 000 Alderdomsunderstøttelse, og der var altsaa 30 000 med mindre end 600 Kr. i Indtægt, som ikke havde begæret Alderdomsunderstøttelse. For Kvindernes Vedkommende stiller Forholdet sig saaledes, at deres samlede Antal med Fradrag af gifte var ca. 90 000, hvoraf kun ca. 15 000 har en Indtægt af over 600 Kr., og af de øvrige ca. 75 000 nyder kun ca. 40 000 Alderdomsunderstøttelse; der var altsaa her ca. 35 000, som ikke har begæret Alderdomsunderstøttelse, men som har mindre

end 600 Kr. Tilsammen vil dette andrage 65 000 Personer med under 600 Kr. i Indtægt, som ikke har begæret Alderdomsunderstøttelse, og fra hvilke man altsaa kunde vente Begæring om Aldersrente fremsat. Men dertil maa dog føjes, at disse Tal jo stammer fra 1916, og at Indtægtsforholdene siden da har forandret sig meget, og det Antal, som har under 600 Kr., vil sikkert være meget formindsket; men man savner i Øjeblikket enhver Mulighed for at sige, hvor mange det er. Endvidere har Statistisk Departement ikke kunnet anføre, hvorledes to andre særlige Bestemmelser i denne Lov vil virke finansielt. Den første er Adgangen til at udsætte Begæringen om Aldersrente. Det er klart, at Udsættelsen fra det 60de Aar til senere vil medføre, at mange Udbetalinger af Aldersrenten ikke vil finde Sted straks, naar de 60 Aar er naaet, men til Gengæld kommer der en højere Udbetaling paa et senere Tidspunkt. Det er altsaa Forhold, som modvirker hinanden finansielt, og som maaske ophæver hinanden. Endvidere er de Beløb, som der her er regnet med, Genstand for en gradvis Nedsættelse, hvis de gamle har en større Indtægt end 600, henholdsvis 900 Kr. Derved formindskes de Beløb, der bliver at udbetale. Jeg tør derfor ikke om dette Forslag angive paa anden Maade, end det her er sket, hvad det vil koste Staten.

Med Hensyn til Statens Evne til at dække Udgiften til denne Alderdomslov skal jeg tilføje, at vi i de forløbne Aar har afholdt og ogsaa i det Aar, vi nu er inde i, afholder meget betydelige Udgifter som Tilskud til Nedsættelse af Priserne paa Levnedsmidler, og det vilde sikkert være en god Motivering for at lade det væsentlige af disse Tilskud bortfalde, at vi havde gennemført en Alderdomslov som den foreslaaede. Med andre Ord, denne Lovs Gennemførelse vil muliggøre en Nedsættelse af andre Statsudgifter. I min Opførelse over det offentlige Udgifter maa jeg dog ikke forglemme, at et uvist Moment, som vi aldrig under Behandlingen af denne Lov har kunnet fastlægge i Tal, stadig er til Stede, nemlig det Beløb, som Kommunerne skønsmæssigt maatte yde udover, hvad Aldersrenten andrager fast. Men det er klart, at idet Aldersdomsrenten fastlægges som her foreslaaet, vil mange Steder det skønsmæssige derudover blive af mindre finansiell Betydning.

Det Lovforslag, jeg har den Ære at fremsætte for den høje Rigsdag, er jo et